

בע"א (באר שבע) 2048-05-24 - אברהים אלבאז נ' עיריית באר שבע ()

בע"א (באר-שבע) 2048-05-24 - אברהים אלבאז נ' עיריית באר שבע
בע"א (באר-שבע) 2048-05-24

אברהים אלבאז

נגד

עיריית באר שבע

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בבאר-שבע

[19.05.2024]

כבוד השופטת אורית קרץ

החלטה

לפני בקשת המבקש להארכת מועד להישפט על הודעות קנס שניתנו לגב' אלבאז עא'שה (להלן: החייבת) בגין עבירות חניה שבוצעו בתאריכים 08.03.23, 20.06.23 בניגוד להוראות חוק העזר לבאר שבע (העמדת רכב וחנייתו), התשנ"א-1991 (להלן: חוק העזר).

לטענת המבקש, יש לבטל את הודעות הקנס על שם החייבת בהיות הרכב נושא תג נכה על שמו. בתגובת המשיבה מיום 12.05.24 המשיבה הודיעה על ביטול הודעת הקנס שמספרה 51431518 מיום 08.03.23. הבקשה לעניין הודעת קנס זו התייתרה, לפיכך ההחלטה תתייחס מכאן ואילך להודעת הקנס שמספרה 59061515 מיום 20.06.23.

התשתית הנורמטיבית

סעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: החוק) מסדיר את האפשרויות העומדות לנקנס להביא לביטולו של הקנס.

בהתאם לסעיף 229(א)(2) לחוק, נקנס רשאי להודיע בכתב בתוך 90 ימים מהמועד שהומצאה לו ההודעה על הטלת הקנס, כי ברצונו להישפט על הקנס. על פי הוראת סעיף 230 לחוק - "בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) בשינויים המחויבים או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו", דהיינו - "אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגיש במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה" (סעיף 229(ה) לחוק). כפי שנפסק לא פעם, בית משפט שנדרש לבקשה להישפט על-ידי מי שלא הודיע על רצונו להישפט, או הודיע על רצונו להישפט, אך הודיע על כך לאחר הזמן שנקבע לכך, צריך לשקול שיקולים דומים לאלה שהוא שוקל בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם. דהיינו, האם יש סיבה מוצדקת לאי הגשת בקשה להישפט במועד וכן האם יגרם עיוות דין אם הדיון בבית-המשפט, לא יתקיים. (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6), 793, להלן: עניין איטליא).

דיון והכרעה

לאחר שקראתי את בקשת המבקש ואת תגובת המשיבה, לה צורפה בין היתר החלטת התובע העירוני מיום 28.06.23 בבקשה שהמבקש הגיש לביטול הודעת הקנס, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. ראשית, המבקש לא נימק בבקשתו את הסיבה לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה להישפט, על אף שהגיש בקשה לביטול הודעת הקנס סמוך לאחר שניתנה ואין טענה שהוא לא היה מודע לה. בנסיבות אלה לא ניתן לקבוע כי התקיים התנאי לפיו הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ומנעו ממנו להגישו במועד. כמו כן, לא הוכח שיגרם עיוות דין אם לא תתקבל הבקשה. סעיף 2(א)(1) לחוק חניה לנכים התשנ"ד-1993 (להלן: חוק חניה לנכים), קובע כי נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תג נכה במקום שאין החניה מותרת בו, אם התקיימו כל התנאים הקבועים בסעיף ובהם "החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה". מתגובת המשיבה והחלטת התובע העירוני עולה כי מבדיקה במאגר הנתונים של הרשות ומצפייה בתמונות המתעדות את ביצוע עבירת החניה, עולה כי החייבת העמידה את רכבה על נתיב נסיעה בתוך כיכר באופן המהווה הפרעה לתנועת הרכבים וליתר המשתמשים בדרך ועל כן לא מתקיימים הסייגים הקבועים בחוק חניית נכים. בנסיבות אלה, משמדובר באיחור משמעותי לא מוסבר ומשלא מצאתי כי יגרם למבקש עיוות דין אם תידחה הבקשה, לא מצאתי להיעתר לבקשה להארכת המועד להישפט והבקשה נדחת. בהסכמתה האדיבה של המשיבה, הודעת הקנס תשולם בסכומה המקורי בצירוף הוצאות הגבייה. הקנס ישולם עד ליום 01.07.24. על החייבת מוטלת החובה לפנות למשרדי המשיבה או למזכירות בית המשפט לצורך קבלת שובר תשלום ולא תישמע מפיה טענה כי לא קיבלה את השובר בדואר, הוצאות הגבייה ישולמו בנפרד לחברת הגבייה. המזכירות מתבקשת להודיע לצדדים. ניתנה היום, י"א אייר תשפ"ד, 19 מאי 2024, בהעדר הצדדים.